Sagen mellem Danmark og EF-kommissionen om Storebælts- kontrakten har uundgåeligt præget de sidste tre måneders EF-debat i Danmark. Anderledes kunne det ikke være.

Nu, hvor der er opnået et forlig, som betyder, at sagen vil blive ført til ende, men at Danmark ikke tvinges til at standse selve byggeriet, er der til gengæld grund til at gøre status.

Det er et godt og et værdigt forlig, som både Danmark og EF kan være tjent med. EF's principper er slået fast. Vi danskere har derfor betalt nogle lærepenge. Men til gengæld er det ikke gået ud over selve det store projekt. Det kan fortsætte.

Det er et forlig, som derfor skaber respekt også om Danmark, og som andre medlemslande kan lære af.

Lad os derfor nu lægge denne sag til side og se på den europæiske situation og de utrolige forandringer, der er under udvikling både i øst og i vest. Forandringer som ingen af os, der voksede op under Berlin-krisen, Prag- kuppet, Koreakrigen, Berlinoprøret, Ungarnsrevolutionen, Cuba-krisen, det knuste tjekoslovakiske forår, Vietnamkrigen, Afghanistan-invasionen og det polske militærkup havde troet mulige.

Vi oplever en dramatisk forandring af Europas politiske og økonomiske struktur.

I Vesteuropa ser vi en fortsat sammensmeltning af de 12 EF-landes økonomier. Ved udgangen af 1992 vil vi have ét indre marked for alle former for økonomisk aktivitet. Varer, tjenesteydelser, kapital og personer kan bevæge sig lige så frit omkring, som det i dag kan ske inden for vore egne grænser. Grænsekontrollen vil være væk. Forskelsbehandling vil være afskaffet. Vi vil være i fuld gang med at løfte de svagere medlemslande op på vort eget økonomiske og sociale niveau. Og flere EFTA-lande, måske hele tre, vil inden udgangen af 1992 have besluttet sig til at søge om medlemsskab.

EF vil i de kommende år samtidig være i fuld gang med at udvikle en egentlig monetær og økonomisk union, som inden udgangen af halvfemserne vil være en realitet.

Meget er allerede sat i værk, og inden jul i år vil en række vigtige beslutninger blive truffet om koordinationen af pengepolitiske, valutariske og andre økonomiske beslutninger.

Alt dette vil blive ledsaget af høj økonomisk vækst. Vi har i de sidste to år haft en økonomisk situation i EF, som er bedre end på noget andet tidspunkt siden midten af

halvfjerdserne. Vi ser derfor omridset af et europæisk fællesskab, som ved udgangen af halvfemserne vil være verdens vigtigste økonomiske og politiske sammenslutning. Samtidig hermed oplever vi, at Østeuropas politiske og økonomiske strukturer er under voldsom forandring.

I Sovjetunionen er meget vidtrækkende økonomiske og politiske reformer under udvikling. Det er endnu for tidligt at bestemme deres endelige form, men uanset hvad der sker, så er udviklingen nu så fremskreden, at intet vil forblive, som det var.

I Polen og Ungarn er billedet klarere. Ikke-kommunistiske regeringer er - eller vil - blive dannet. Markedsøkonomier vil blive indført sammen med demokratiske styreformer, og det er kun et spørgsmål om tid, inden flere af de andre Øst- og Centraleuropæiske lande følger trop.

Jeg har selv et direkte medansvar for den koordination af indsatsen overfor Polen og Ungarn, som 24 lande har bedt EF-kommissionen om at tage sig af. Vi har indtil nu fremlagt programmer på og imod 8 milliarder danske kroner i form af fødevarebistand, uddannelsestilbud, teknoligioverførsel o.s.v.

Men alt dette er kun en begyndelse. Vi i Vesteuropa må indstille os på, at vi her står over for den største politisk økonomiske opgave siden den 2. verdenskrig.

Vi er til gengæld i stand til at løse den. Men netop den situation, at Øst- og Centraleuropas økonomiske og politiske strukturer nu er i opbrud, gør det endnu mere nødvendigt, at EF står som et stabilt og stadig tættere Vesteuropæisk samarbejde.

Hele udviklingen i Østeuropa er så uoverskuelig og så flydende, at vi i Vesteuropa mere end nogensinde har brug for et stærkt økonomisk og politisk fællesskab. Vi har netop i en opbrudstid behov for, at Vesteuropas lande er forenede. Vesttyskland, Frankrig, Italien og England må sammen med os andre, mindre nationer, optræde i fællesskab over for det, som sker i Øst- og Centraleuropa.

Der må ikke kunne blive tale om enegang, konkurrence eller ukoordinerede initiativer. Hvis vi f.eks. en dag står over for den situation, at en tysk genforening kan lade sig gøre, så er det helt afgørende for Danmark og de fleste andre Vesteuropæiske lande, at det sker inden for rammerne af EF. Det perspektiv vi nu kan ane, må aldrig føre til en genskabelse af det Europa, som eksisterede fra 1918 til 1939. Det må være et Europæisk samarbejde, som bygger på EF og dets principper, og der er næppe noget land, som bør være mere interesseret heri end vort eget.